

inden nye Anstæffelser igjen maae gjøres, at der uden Tvivl vil være kommet tilstede for Geværrets endelige Indretning, hvad man her har kaldt en Hvide, som jeg endnu ikke troer er eller i den nærmeste Fremtid vil kunne være forhaanden. Jeg stemmer altsaa med stor Beredvillighed for Krigsministerens Forlangende, hvad Infanterigeværerne angaaer. Jeg kan derimod ikke gjøre det Samme med Hensyn til hans Forlangende om Carabiner til Cavalleriet. Cavalleriets Stilling er en ganske eiendommelig. Jeg vil strax forudsikke den Bemærkning med Hensyn til de Ytringer, vi have hørt af den ærede sidste Taler, at det virkelig ikke gaaer an at tage Exempler fra, hvad der findes Sted i andre og især større Lande, ikke engang fra, hvad man mener, at den sidste østerrigsk-preussiske Krig skulde have oplyst eller maaskee godtgjort. En større Stats Stilling, som er mere eller mindre erobrende, er en ganske anden end vort lille Lands, der er henvisst til, i Reglen at indrette sit Forsvar paa at bekæmpe Tjenden, ikke i fremmede Lande, men hjemme hos sig selv. Det gjør ligefrem efter sagkyndige Militaires Udtalelser en uhyre Forskjel, naar der er Tale om s. Ex. at føre en Bataillon Infanteri mod en ligesaa stor Bataillon fra en Stormagt, om det er i vort eget Land dette skeer, eller om man skal føre vor Bataillon erobrende ind i et fjendtligt Land; men accurat det Samme er Tilfældet med Hensyn til Cavalleriet. For en Stormagt er Stillingen derimod ganske anderledes; den har et stort Cavalleri, og den kan maaskee forsvare at anskaffe et endnu større, saalænge det endnu ikke er afgjort, at Cavalleriets Brug som saakaldet Reservecavalleri skal ophøre, og dog er det ikke umuligt, at vi kunne være meget nær ved den Tid, da Cavalleriets Rolle som Reservecavalleri er ubespillet. Jeg maa tilstaae, at jeg holder med de Sagkyndige, som troe, at her i Danmark ville vi af Nødoendighed være drevne til omtrent at maatte opgive Tanken om at udvikle Noget eller Meget af vort Cavalleri, i alt Fald det, man kalder Reservecavalleri, til en saadan Styrke af Krigere til Hest, at de kunne manøvrere i større Mæsser; vi maae af finansielle og selv af militære Grunde vistnok fornødigvis indskrænke os til at have i det Hele det Cavalleri, som er tilstrækkeligt til den

saakaldte Siffringstjeneste, Patrouille og Dræonantstjeneste. Men derved komme de Betragtninger, som den ærede sidste Taler anstillede, ikke til den Gylbighed, som de maaskee vilde have, dersom der var Tale om at have et talrigere Cavalleri, som skulde kunne sættes i større og sluttede Corps'er. Der er desuden mange og agtede Cavalleriofficerer, som hylde den Mening, der offentlig er udtalt, at det endogsaa er skadeligt for Cavalleristen, at han henvises til at see paa andre Vaaben end sin gode Klinge og sin gode Hest; men dette vil dog næsten deels altid skee, naar man bevæbner ham med et Vaaben som det her tilsigtede, som ovenikjøbet har den Uanskelighed, at selv om man antog, at Cavalleriet med Fordeel kunde henvises til at benytte Carabinen, vilde dog et saa ubdvidet Brug af Cavalleristen næsten med Nødvendighed endnu mere udfordre en i Tid og Grad hyderligere Udbannelse end den, som vi hidtil have givet vort Cavalleri, og end den, vi fremdeles kunde ønske at give det. Jeg veed, at man raaber paa, at Thylands Bestaffenhed er saaledes, at den fortrinsviis fordrer Tilstedeværelse og Udvendelse af Cavalleri, og man kan let forstaae, at dette virkelig forholder sig saa; men hvad have vi da seet i vore to sidste Krige? Har det vist sig, at vi have kunnet bruge vort Cavalleri synderligt? Ja, i den første flersvigtige Krig angreb vore Tjender os med et overmaade overlegent Cavalleri, men ubrettebe dog egentlig Intet, og jeg kan sige, at vore Tjenders Cavalleri i begge Krige i Sandhed har ubrettet meget Lidet. Dermed vil jeg ikke have sagt Noget om Spørgsmaalet om Cavalleriets Værd og Betydning i det Hele, men jeg vil kun have sagt det, som er en Sandhed, som Krigshistorien paa enhver Side vidner om, at man nemlig, naar Noget skal undværes, bedst kan undvære Cavalleriet; og jeg troer derfor, at de ærede Talere have fuldkommen Ret, ogsaa fra et reent militært Synspunkt, som sige, at det, som det kommer an paa for os, der staae i en meget faretruet Stilling, og som have ringe Resources at benytte til vort Forsvar, er, at en saa rigelig og god Udrustning som muligt af vort Infanteri og Artilleri allerførst kommer tilstede. Jeg troer ikke, at nogen virkelig uheldig, sagkyndig Militair vil nægte, at vi ganske